

Napjaink legnépszerűbb témái közé tartoznak a „zombizmus”: számtalan sorozat, film és regény szereplőit adják. Így van ez a Kvazi esetében is, amely címe beszédes, bár nem mond újdonságot, hiszen tudjuk, hogy a zombik félig élők, félig holtak. [Szergej Lukjanyenko](#) azonban csavar egyet ezen az állapoton, ugyanis e létformáért bizony meg kell „dolgozni”: az ár egy élő ember húsból falatozás.

A nem is olyan távoli jövőben járunk a Földön, amikor egy katasztrófa folyamánként poszt-apokaliptikus állapotok uralkodnak, az uralmat az élőholtak vették át. A zombik között létezik egy fejlettebb, intelligensebb csoport, az ún. kvázik. Meglepetés, hogy ők nem ellenségei az embereknek, hanem pont ellenkezőleg: szövetségre lépnek velük, és erődített

városállamokban húzzák meg magukat.

A balanszban lévő status quo azonban veszélybe kerül egy baljós gyilkosság miatt. Az esetre Szimonov századost, az emberdetektívet állítják rá, akinek egy kvázi ügynökkel kell együttműködnie, bármennyire sem fűlik a foga a helyzethez. Az ok igen szomorú, ugyanis feleségét és gyermekét pont ők ölték meg. Más választása azonban nemigen van, mert a háttérben egy egész világra kiterjedő összeesküvés készül, amely az emberek és a kvázik életét egyaránt fenyegeti.

A Lukjanyenko újdonságot visz a krimik nyomozói partnerfelállásában, hiszen a leggyakoribb a női-férfi párosítás, ami által a szinte kötelező jellegű romantikát is bele lehet csempészni a történetbe. Ezen kívül megjelenik a humor, hiszen a főszereplő ellenszenvet társa iránt; továbbá nem mellőzi az ironikus, cinikus kiszólásokat sem, amelyeket remekül beépít a szövegbe. A korábbi műveihez hasonlóan – mint például a Világok őre vagy a méltán híres Az Őrség sorozatok – e regényben is megtaláljuk az elgondolkodtató alapvető morális és filozofikus tartalmat.

A Kvázi Lukjanyenko rajongóknak kötelező – ők ajánló nélkül is biztosan elolvassák a regényt. Ajánlott a sci-fi műfajt kedvelőknek is, hiszen nemcsak minőséget kapnak, hanem megízlelhetik az orosz kortárs szórakoztató irodalomra jellemző stílust és hangulatot is, amely legalább annyira egyedi számunkra, mint az utóbbi évtizedben oly' híres skandináv.

